

Sygn. akt II K 19/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Monika Jasiak

Prokurator PR w Ś. B. U.

po rozpoznaniu dnia 28 maja 2015 roku, 06 października 2015 roku, 05 listopada 2015 roku, 08 grudnia 2015 roku, 19 stycznia 2016 roku, 23 lutego 2016 roku i 08 marca 2016 roku sprawy karnej

M. G.

ur. (...) w Ś.

córki Z. i S. z domu N.

oskarżonej o to, że:

w okresie od 19 stycznia 2012 roku do dnia 30 lipca 2013 roku w J. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem na ul. (...) w sklepie sieci K. należącego do spółki, będąc pracownikiem tej spółki przywłaszczyła cudzą rzecz ruchomą w postaci artykułów kosmetycznych oraz chemicznych o łącznej wartości 45.783,42 zł na szkodę w/wym spółki,

tj. o czyn z art. 284§1 kk w zw. z art. 12 kk

I. oskarżoną **M. G.** uznaje za winną tego, że w okresie od dnia 19 stycznia 2012 roku do dnia 30 lipca 2013 roku w J., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, będąc zatrudniona jako sprzedawca w sklepie (...), należącym do sieci sklepów firmy (...), B., B., (...) Spółka Jawna z/s w Ś., dokonała przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci artykułów kosmetycznych i chemicznych o łącznej wartości 45 783,32 złotych, stanowiącego własność w/w spółki jawnej, czym działała na szkodę w/w pokrzywdzonego, tj. popełnienia czynu z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk i za czyn ten na podstawie art. 284§2 kk wymierza jej **karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk, w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, zawiesza oskarżonej warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 2 (dwóch);

III. na podstawie art. 46§1 kk, w brzmieniu tego przepisu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, orzeka od oskarżonej **M. G.** obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego firmy (...), B., B., (...) Spółka Jawna z/s w Ś. kwoty 45 783,32 zł (czterdzieści pięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt trzy złote i trzydzieści dwa grosze);

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości i wymierza oskarżonej opłatę w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

O okresie od 01.01.2011r. M. G. zatrudniona była na stanowisku sprzedawcy w sklepie (...) przy ul. (...) w J. należącym do sieci sklepów firmy (...), B., B., (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ś. ul. (...). Wcześniej agentem tego sklepu był R. W., u którego oskarżona również pracowała, a firma (...) używała wówczas logo firmy, była właścicielem towaru oraz urzędnikiem fiskalnym. Rozliczenie pomiędzy R. W., a firmą (...) następowało na podstawie prowizji od sprzedaży. W/ w jako agent odpowiadał za towar pobrany z firmy (...). W momencie zakończenia działalności R. W. wykazał braki towaru w sklepie na kwotę 10.000 zł, którą był zobowiązany następnie zapłacić.

Po zakończeniu współpracy pomiędzy R. W. a firmą (...) została zatrudniona na stanowisku sprzedawcy przez firmę (...) i samodzielnie prowadziła sklep (...) przy ul. (...) w J.. Oskarżona odpowiedzialna była m.in. za obsługę i doradztwo klientowi, bieżące przesyłanie danych dotyczących dokonanej sprzedaży w ciągu dnia, zgłaszanie braków towarowych bezpośrednio przełożonemu oraz sprawdzanie towaru trafiającego do sklepu z magazynu głównego oraz innych sklepów. Oskarżona posiadała własny komplet kluczy i miała stały dostęp do sklepu. Jedyne zapasowe pliki kluczy znajdował się w siedzibie firmy (...) w mini sejfie i mógł być wydany jedynie za pokwitowaniem. Przeprowadzony przez firmę (...) w dniu 01.01.2012r. remanent w w/w sklepie nie wykazał braków. Stan towaru w w/w sklepie na dzień 01.01.2012r. opiewał na kwotę 105.735,30 zł.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej – k. 73-74

zeznania S. G. (1) - k. 3-4, 290-291

P. K. – k. 117-118, 283-283v.

P. B. (1) – k. 119-120, 270v.-271

J. Ż. - k. 121-122, 271-271v.

I. D. – k. 123-124, 272v.

zakres czynności i odpowiedzialności pracownika, umowy o pracę – akta osobowe oskarżonej (osobna koperta)

zestawienie remanentu z dnia 01.01.2012r. (osobna koperta)

M. G. w okresie pracy w sklepie (...) zaciągała liczne zobowiązania finansowe w bankach oraz innych instytucjach świadczących usługi finansowe, a także usługi telekomunikacyjne, w tym w Banku (...) S.A. z/s w W., w Banku (...) z/s w W., w (...) Banku S.A. z/s w W., w G. (...) Banku z/s w W., (...) Sp. z o.o. z/s w W., (...) z/s w L.. Posiadała także zadłużenie w ZUS-ie Inspektorat w Ś. od 2011 roku. Oskarżona nie regulowała swoich zobowiązań finansowych, które wynosiły w 2013 roku około 50.000 zł. W związku z taką postawą oskarżonej Komornik przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy R. P. w okresie od 2011 roku do 2013 roku prowadził przeciwko M. G. jedenaście postępowań egzekucyjnych. W dniach 22.02.2013r. i 26.03.2013r. Komornik umorzył siedem postępowań egzekucyjnych z powodu ich bezskuteczności.

W okresie od 19.01.2012r. do 30.07.2013r. M. G. z uwagi na swoje zadłużenia oraz problemy finansowe systematycznie brała towar w postaci artykułów kosmetycznych i chemicznych, znajdujący się w sklepie (...) nie płacąc za niego, a następnie zużywała go lub sprzedawała na okolicznych targach zatrzymując dla siebie uzyskane w ten sposób pieniądze.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej – k. 73-74

wykaz egzekucji –k. 141-142

Firma (...) postanowiła zakończyć działalność związaną z prowadzeniem sklepu (...) w J. i odsprzedać go innej osobie, wobec czego zaplanowano w nim w okresie od 30.07.2013r. do 02.08.2013r. inwentaryzację. O inwentaryzacji oskarżona została zawiadomiona w dniu 22.07.2013r. przez S. G. (1), który wówczas pełnił funkcję kierownika sklepów w firmie (...).

M. G. po zawiadomieniu o planowanej inwentaryzacji poinformowała S. G. (1), że źle się czuje i jeszcze w tym samym dniu planuje udać się do lekarza. Otrzymała następnie zwolnienie lekarskie na okres od 23.07.2013r. do 04.08.2013r., które pozostawiła na biurku w sklepie, w którym była zatrudniona.

S. G. (1) wielokrotnie próbował skontaktować się z oskarżoną zarówno telefonicznie jak i osobiście w miejscu jej zamieszkania, jednakże próby jakiegokolwiek kontaktu z M. G. nie przynosiły rezultatów. Wysłał do oskarżonej list polecony z prośbą, aby była obecna przy inwentaryzacji. List został odebrany przez oskarżoną, jednakże pozostał bez odpowiedzi.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonej – k. 84-86, 169-169v., 245v-246

zeznania S. G. (1) - k. 3-4, 290-291

akta osobowe oskarżonej (osobna koperta)

W okresie od 30.07.2013r. do 02.08.2013r. w sklepie (...) przy ul. (...) w J. odbyła się inwentaryzacja, podczas której towar znajdujący się w sklepie został spisany i policzony. Uczestniczyli w niej: S. G. (1) – kierownik sklepów firmy (...), P. K., który w sieci (...) odpowiedzialny był za magazyn centralny oraz J. Ż. – menadżer do spraw sprzedaży w firmie (...). M. G. nie była na niej obecna.

W dniu 05.08.2013r. stan magazynowy ze sklepu (...) w J., ustalony w trakcie inwentaryzacji, został wprowadzony do systemu komputerowego firmy (...). Wówczas okazało się, że w sklepie prowadzonym przez M. G. brakuje towaru w postaci artykułów kosmetycznych i chemicznych stanowiących własność firmy (...) o łącznej wartości 45.728,32 zł.

Umowa o pracę została rozwiązana z oskarżoną z dniem 29.08.2013r. bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 ust. 1 pkt 1 kodeksu pracy.

Dowód: zeznania S. G. (1) - k. 3-4, 290-291

P. K. – k. 117-118, 283-283v.

P. B. (1) – k. 119-120, 270v.-271

J. Ż. - k. 121-122, 271-271v.

I. D. – k. 123-124, 272v.

dokumenty z inwentaryzacji - k. 5-36

protokół inwentaryzacji – k. 50-51

zestawienie miesięcznych raportów kasowych i miesięcznych dostaw towarów do sklepu (osobna koperta)

świadcstwo pracy z dnia 12.09.2013r. – akta osobowe oskarżonej (osobna koperta)

M. G. nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, na niedorozwój umysłowy ani inne krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. U oskarżonej biegli psychiatrzy stwierdzili cechy osobowości nieprawidłowej oraz z wywiadu zaburzenia adaptacyjne w przeszłości. Tempore cirminis M. G. miała zdolność do rozpoznania znaczenia czynu jak i do pokierowania swoim postępowaniem – w stosunku do zarzucanego jej czynu nie zachodzą warunki art.

31§1 i 2 kk. Oskarżona może brać udział w postępowaniu, stawać przed Sądem i składać wyjaśnienia, a ewentualna karę pozbawienia wolności odbywać w zwykłym zakładzie karnym.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna - k.110-113

Oskarżona ma obecnie 38 lat, posiada wykształcenie średnie, przebywa na urlopie macierzyńskim, utrzymuje się z zasiłku macierzyńskiego, jest panną, posiada jedno dziecko na swoim utrzymaniu, nie była dotychczas karana sądowo.

Dowód: dane osobo - poznawcze – k. 147, 149

karta karna – k. 306

M. G. w postępowaniu przygotowawczym w dniu 27.09.2013r. (k. 73-74) przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia zbieżne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym w sprawie. Wyjaśniała, że wpadła w kłopoty finansowe w związku z prowadzeniem własnej działalności gospodarczej, z uwagi na to przez długi czas brała towar w postaci artykułów chemicznych i kosmetycznych ze sklepu (...), część towaru zużyła sama, część odsprzedała na targach, a pieniądze uzyskane ze sprzedaży przeznaczyła na spłatę swoich zobowiązań. Nadto dodała, że dla niej „sprawa jest oczywista”.

Składając kolejne wyjaśnienia w dniu 08.11.2013r. (k. 85-86) M. G. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, wyjaśniała, że o inwentaryzacji w lipcu 2013 roku w sklepie (...) dowiedziała się kilka miesięcy wcześniej, bo mówił jej o tym S. G. (2), który chciał przejąć sklep. Opisała okoliczności w jakich udała się do lekarza w dniu 22.07.2013r., dostała list z firmy o inwentaryzacji, ale była na zwolnieniu lekarskim i nie uczestniczyła w niej. W dniu 29.08.2013r. została zwolniona dyscyplinarnie, nie odwołała się, złożyła pozew w sądzie pracy o zaległe wynagrodzenie. Oskarżona opisała zasady przyjmowania towaru do sklepu, nie podpisywała odbioru towaru, przeliczała towar i jak coś się nie zgadzało to dzwoniła do firmy i podawała co się nie zgadza, potem wprowadzono specjalne druki, które wypełniało się po każdej dostawie i przeliczeniu towaru, potem druki te wysyłano mailowo, nie sprawdzała korekt ręcznych na drukach. Podała, że nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń do poprzednich inwentaryzacji.

Oskarżona przyznała, że ma problemy finansowe od 2006r., a jej zadłużenie wynosi ok. 50.000 zł, komornik prowadzi egzekucje i „ściąga” jej z pensji. Podała, że w momencie przejęcia sklepu przez firmę (...) po remanencie była różnica 15.000 zł, ale nie obciążała oskarżonej.

Wyjaśniła, że przyznała się wcześniej do zarzucanego jej czynu, jednak niewiele z tego pamięta, bo „byłam zestresowana, mam kłopoty z pamięcią, leczyłam się psychiatrycznie”, „przyznałam się bo się bałam, moja psychika tak działa”.

Na rozprawie przed Sądem oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 169-169v., 245v.-246). Nie podtrzymała wyjaśnień z k. 73-74 twierdząc, że czuła się zastraszona całą sytuacją, zdenerwowana, policjant co innego sobie mówił a co innego pisał, nie składała wyjaśnień takiej treści, podpisała to co dostała do podpisania, nie czytając, podobno podpisała też wniosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, nie dostała jego kopii.

Oskarżona wyjaśniała też, że inwentaryzacja była w styczniu 2012r. a potem w 2013r. chyba w sierpniu, od stycznia 2013r. S. G. (1) przyjeżdżał do sklepu bardzo często, 2-3 razy w tygodniu, nie zwracał uwagi że są jakieś braki w towarze, inni pracownicy też nie zwracali jej na to uwagi. Sklep ma pow. ok. 100 m, patrząc na kwotę to sklep musiałby być pusty, jeden klucz do sklepu miała oskarżona a drugi był w firmie, nie było zastrzeżeń do jej pracy, S. G. chciał by pracowała u niego, nalegał na to aż do jej ostatniego chorobowego.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej - k. 73-74, 85-86, 169-169v., 245v.-246

Sąd zważył:

Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozostawia w ocenie Sądu wątpliwości co do popełnienia przez oskarżoną przypisanego jej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku czynu z art. 284§2 kk.

Konstruując stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach złożonych w toku postępowania przez świadków: S. G. (1), J. Ż., P. K. i P. B. (2) oraz na wyjaśnieniach oskarżonej złożonych podczas pierwszego przesłuchania przeprowadzonego na etapie postępowania przygotowawczego (k-73-74), a także na dowodach z dokumentów, w tym w szczególności raportach z inwentaryzacji przeprowadzonej w sklepie (...) w dniach 30.07.2013r. do 02.08.2013r.

Z zeznań w/w świadków wynika, że oskarżona posiadała szeroką autonomię w trakcie pracy w sklepie. Posiadała komplet kluczy do sklepu (drugi znajdował się w siedzibie firmy (...)), zajmowała się przyjmowaniem towaru, w sklepie przebywała sama, raz w tygodniu bywał w nim S. G. (1), sporadycznie również J. Ż. i P. K..

Z zeznań S. G. (1) jednoznacznie wynika, że w zasadzie tylko oskarżona miała dostęp do kluczy do sklepu – jedyny komplet zapasowy znajdował się w siedzibie firmy (...), w tzw. mini sejfie i aby go pobrać należało uzyskać zgodę i wpisać się na listę, w związku z czym dostęp do niego był znacznie ograniczony. Nadto świadek zeznał, że w okresie gdy M. G. była zatrudniona u R. W., który był wcześniej agentem firmy (...), na zakończenie prowadzonej przez niego działalności przeprowadzona została inwentaryzacja, która ujawniła brak towaru na kwotę ok 10.000 zł. Lecz oskarżona nie została wówczas powiązana z ujawnionymi brakami, a umowa agencyjna była tak sformułowana, że odpowiedzialność materialną za ujawnione braki ponosił agent, a więc poniósł je R. W.. Mimo podjętych przez Sąd działań niemożliwym okazało się wezwanie R. W. i jego przesłuchanie na powyższe okoliczności. S. G. (1) szczegółowo opisał też zakres swoich obowiązków oraz pełnione funkcje wskazując w jakich okresach je pełnił, a także tryb pobierania towarów z magazynu, dostarczania do sklepów, sprawdzania zgodności dostarczonego towaru z wykazami oraz sposób zgłaszania różnic w tym zakresie. Opisał okoliczności współpracy z oskarżoną potwierdzając plany jej dalszego zatrudnienia i wskazując przyczynę wycofania się z nich.

P. B. (1), który był odpowiedzialny za dostarczanie towaru, zeznał, że oskarżona miała 24 godziny na sprawdzenie ilości dostarczonego towaru w zakresie jego zgodności z wykazanym w dołączonej dokumentacji. Nadto podał, że oskarżona nigdy nie skarżyła się na braki w towarze, który miałby powstać na skutek nieuznania zgłoszonych przez nią różnic w dostarczonym towarze.

Powyższe okoliczności potwierdziły również zeznania J. Ż., który zeznał ponadto, że obowiązkiem sprzedawcy zatrudnionego w firmie (...) było sprawdzenie dostarczonego towaru. Zeznał też, że gdy tylko zobaczył towar w sklepie prowadzonym przez oskarżoną, to wiedział, że jest go zdecydowanie za mało.

Również P. K., który z uwagi na fakt, iż jest odpowiedzialny za magazyn centralny rzadko pojawiał się w sklepach należących do sieci (...), zeznał, że od razu „rzuciło mu się w oczy”, iż towaru jest mniej niż w poprzednich latach.

Zeznania świadka I. D. nie stanowiły doniosłego materiału dowodowego, jednakże wynika z nich również jednolity obraz funkcjonowania sieci (...) oraz dostaw towarów i zgłaszania niezgodności w tym zakresie, a także stwierdzenia niedoboru towaru w sklepie prowadzonym przez oskarżoną.

Co znamienne wszyscy świadkowie, którzy współpracowali z oskarżoną tj. J. Ż., P. B. (2), S. G. (1) i P. K. zeznali, że darzyli ją zaufaniem, a współpraca układała się bardzo dobrze - do dnia przeprowadzenia inwentaryzacji nie mieli oni do oskarżonej żadnych zastrzeżeń, a S. G. (1) rozważał jej zatrudnienie po przejściu sklepu od firmy (...). Z zeznań świadków S. G. (1), P. K. i J. Ż. wynika także w jakich dniach i w jaki sposób oraz w jakich okolicznościach została przeprowadzona inwentaryzacja w sklepie (...) prowadzonym przez oskarżoną, a także jakie były ich obserwacje co do ilości znajdującego się tam towaru i jakie były końcowe ustalenia tejże inwentaryzacji.

W ocenie Sądu zeznania wszystkich w/w świadków zasługują na wiarygodność, gdyż korespondują ze sobą, wzajemnie się uzupełniając i tworząc jednolity obraz dotyczący nie tylko zasad pracy w ramach sieci (...), ale również obowiązków sprzedawców tam zatrudnionych, w tym również obowiązków ciężących na oskarżonej. Sąd nie dopatrył się również

żadnych podstaw pozwalających na przyjęcie, że świadkowie ci są nieobiektywni, czy też podstawnie obciążają oskarżoną swoimi zeznaniami.

Odnosnie wyjaśnień złożonych przez oskarżoną Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia złożone w dniu 27.09.2013r. (k. 73-74), w których oskarżona przyznając się do popełnienia zarzucanego jej czynu podała przyczyny i okoliczności, które „zmusiły” ją do przywłaszczenia towaru twierdząc, że: „wpadłam w kłopoty finansowe”, „obecnie na pensji mam komornika ze względu na zadłużenia około 50.000 zł. Przez to brałam przez długi okres towar w postaci artykułów chemicznych i kosmetycznych”. Wyjaśnienia powyższe korespondują z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, w tym w szczególności z zestawieniem egzekucji potwierdzającym – jak to określiła oskarżona – jej „kłopoty finansowe”, nie budzą więc wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń.

Natomiast późniejsze wyjaśnienia M. G., negujące jej sprawstwo, w czasie których twierdziła, że do popełnienia czynu przyznała się ponieważ była zestresowana, miała zaniki pamięci, czuła się zastraszona, podpisała protokół, który został jej podsunęty przez przesłuchującego ją Policjanta, Sąd potraktował jako naiwną i nieudolną linię obrony obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności za popełnione przestępstwo. Wobec czego przedstawiona przez oskarżoną w postępowaniu przygotowawczym późniejsza wersja wydarzeń (k. 85-86) oraz jej wyjaśnienia złożone na rozprawie zaprzeczające jej sprawstwu (k. 169-169v., 245v.-246), jako sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym oraz chaotyczne i niespójne, na wiarę nie zasługują. Oskarżona usiłowała przedstawić siebie w roli ofiary, która nie wiedziała gdzie się znajduje, w jakim celu, co podpisuje, bezwolnie dostosowała się do sytuacji przyznając się do popełnienia zarzucanego jej czynu, a winę za to jej zdaniem ponosi przesłuchujący ją Policjant. Powyższe twierdzenia oskarżonej jako gołosłowne i nieoparte jakimikolwiek dowodami nie mogły zostać uznane za przekonywujące i wiarygodne.

Za w pełni wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał ujawnione i zaliczone w poczet dowodów dokumenty, a także opinię sporządzoną przez biegłych lekarzy psychiatrów. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że sprawstwo oskarżonej M. G. w przedmiocie przypisanego jej czynu nie może budzić żadnych wątpliwości, a jej wina została udowodniona. Oskarżona swym działaniem w pełni wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk.

M. G. w okresie od dnia 19.01.2012r. do dnia 30.07.2013r. w J., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, będąc zatrudniona jako sprzedawca w sklepie (...), należącym do sieci sklepów firmy (...), B., B., (...) Spółka Jawna z/s w Ś., dokonała przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci artykułów kosmetycznych i chemicznych o łącznej wartości 45.783,32 złotych, stanowiącego własność w/w spółki jawnej, czym działała na szkodę w/w pokrzywdzonego.

Niewątpliwie oskarżona dokonywała w w/w okresie przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci rzeczy ruchomych – w rozumieniu wynikającym z art. 115§9 kk – a więc rzeczy niewątpliwie jej powierzonych, którymi mogła dysponować, lecz z zastrzeżeniem ich zwrotu we właściwym czasie. Co do ustalonej wartości przywłaszczonych przez oskarżoną artykułów to w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi ona wątpliwości, a wskazana kwota w toku postępowania nie była przez pozostałe strony kwestionowana.

Uzasadnione było przyjęcie do kwalifikacji prawnej czynu art. 12 kk z uwagi na sposób działania oskarżonej oraz niewielkie odstępy czasowe poszczególnych jej czynów i działanie oskarżonej niewątpliwie w wykonaniu z góry powziętego przez nią zamiaru.

W niniejszej sprawie nie można natomiast zasadnie mówić, w ślad za aktem oskarżenia, o zaborze tegoż mienia w rozumieniu art. 278§1 kk z uwagi na brak w zachowaniu oskarżonej istotnych elementów warunkujących możliwość przyjęcia jej sprawstwa w tym zakresie i wyczerpania ustawowych znamion tego przestępstwa. Brak bowiem w działaniu oskarżonej, a przynajmniej nie wykazało tego przeprowadzone w sprawie postępowanie, zaboru mienia

poprzez jego wyjęcie spod władztwa innej osoby (uprawnionej), a także określonego i wymaganego nastawienia psychicznego sprawcy w postaci jego działania w celu przywłaszczenia mienia w rozumieniu art. 278§1 kk

Rozważając nad wymiarem kary Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w art. 53 kk. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się okoliczności „usprawiedliwiających” zachowanie oskarżonej w ustalonym w wyroku okresie. Oskarżona wszak pracowała od jakiegoś już czasu dla pokrzywdzonej spółki, była obdarzona przez pracodawcę zaufaniem, otrzymywała systematycznie wynagrodzenie za swoją pracę, miała w zasadzie swobodę w podejmowaniu decyzji związanych z zapewnieniem sprawnego funkcjonowania sklepu. Stopień naruszonych przez nią dóbr, w tym również wiarygodności i zaufania jakie posiadała, a także stopień społecznej szkodliwości jej czynu, nie mogą być uznane za znikome czy nieznaczne. Wymierzając oskarżonej karę pozbawienia wolności Sąd miał też na względzie cele wychowawcze – w zakresie kształtowania właściwej postawy i krytycznego stosunku do własnego czynu, a takiej postawy oskarżona nie zaprezentowała w toku procesu, oraz zapobiegawcze – w zakresie skutecznego odstraszenia przed powrotem na drogę przestępstwa, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonej, ale także cele prewencji ogólnej zwłaszcza w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. Konieczna jest zdecydowana reakcja ze strony Sądu, wyrażająca się choćby w rodzaju orzekanych kar, tak by skutecznie powstrzymać ewentualnych sprawców tego rodzaju zachowań, lekceważących obowiązujące przepisy prawa i wykazujących brak poszanowania dla cudzej własności, przed popełnianiem tego rodzaju przestępstw. Kara ma być skuteczna i taka będzie – zdaniem Sadu - w niniejszej sprawie. Oskarżona nie była dotychczas karana sędownie, co pozwala na postawienie wobec niej pozytywnej prognozy kryminologiczno – społecznej wobec uznania, iż czyn osądzony w przedmiotowej sprawie nie był normą, lecz tylko incydentem w życiu oskarżonej. Choć nie bez znaczenia pozostaje również i to, że nie było to jednorazowe zachowanie, lecz trwało w określonym czasie (ponad 18 miesięcy) i charakteryzowało się swego rodzaju systematycznością działania oskarżonej, a szkoda wyrządzona przez oskarżoną nie została do dnia dzisiejszego naprawiona i oskarżona nie podjęła żadnych działań w tym kierunku.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara nie może być w żadnym razie, zwłaszcza biorąc pod uwagę zagrożenie karą za tego rodzaju przestępstwo, uznana za nadmiernie surową czy nieadekwatną do wskazanych powyżej okoliczności.

Zdaniem Sądu groźba zarządzenia kary w okresie próby skutecznie powstrzyma oskarżoną od podejmowania jakichkolwiek działań, mogących naruszać porządek prawny, a 2-letni okres warunkowego zawieszenia wykonania kary będzie wystarczającym dla osiągnięcia celów tejże kary, dlatego Sąd orzekł jak w punkcie II części dyspozytywnej wyroku.

Z uwagi na złożony wniosek przez pokrzywdzoną spółkę Sąd zobligowany był orzec - na mocy art. 46§1 kk - wobec M. G. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę na rzecz wskazanego pokrzywdzonego kwoty 45.783,32 zł, dlatego też orzeczenie to znalazło się w punkcie III części dyspozytywnej wyroku.

W czasie orzekania przez Sąd, w związku z nowelizacją ustawy Kodeks karny z dniem 01.07.2015r., koniecznym było ustalenie i zastosowanie - zgodnie z treścią art. 4 kk - ustawy względniejszej dla sprawcy. Wskazać należy, iż zarówno brzmienie przepisów art. 284§2 kk jak również 12 kk i zasady w nim określone nie uległy zmianie. Nie zmieniły się również zagrożenia karą przewidziane w art. 284§2 kk. Natomiast zmianie uległy zasady oraz podstawy skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary określone w art. 69 kk i 70 kk, a także treść i zasady z art. 46 kk. Porównując całokształt powyższych uregulowań obowiązujących w tym zakresie w czasie popełnienia przez oskarżoną przestępstwa oraz w czasie orzekania przez Sąd wskazać należy, iż przepisami względniejszymi dla oskarżonej są przepisy obowiązujące poprzednio (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r.). Treść art. 46 kk w brzmieniu poprzednio obowiązującym niewątpliwie stwarza dla oskarżonej korzystniejszą sytuację prawną, gdyż obecnie przy orzekaniu obowiązku naprawienia szkody na podstawie tego przepisu stosuje się odpowiednio przepisy prawa cywilnego ze wszystkimi tego kodeksowymi konsekwencjami (w tym również w zakresie odsetek). Dlatego też Sąd zastosował wobec M. G. w/w przepisy w ich poprzednim brzmieniu konsekwentnie przyjmując konieczność stosowania wobec tej samej oskarżonej przepisów jednej ustawy karnej.

Na podstawie art. 626§1 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku orzekł o kosztach sądowych zasądzając je od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa i jednocześnie wymierzył opłatę w kwocie 180 złotych na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych uznając, iż uiszczenie powyższych kosztów i opłaty przez oskarżoną nie będzie stanowiło dla niej zbytej dolegliwości.